

[Leif Hermann]

Jeg skal indledningsvis sige tak til dem, der har sagt pæne bemærkninger, dels om forslagets intention, dels om forslagets enkelte bestemmelser og den udformning, vi i det hele har givet det.

Når socialistisk folkeparti har taget spørgsmålet om påtale og efterforskning i miljøsager op, hænger det naturligvis dels sammen med nogle helt konkrete erfaringer, som partiets medlemmer og medlemmer af miljøgrupper i landet har gjort, dels med det kommunale tilsyn og dets effektivitet, som måske i højere grad burde være karakteristisk, dels den aktivitet, som de lokale politio- og anklagemyndigheder udfolder på området. Men det hænger naturligvis også sammen med den betænkning, der kom i sommer om håndhævelse af bygge- og miljølovgivningen.

Vi opfattede faktisk en lang række af de argumenter i betænkningen med hensyn til styrkelse af retshåndhævelsen også som argumenter for en styrkelse af efterforskning og påtaleelementet. Jeg ved godt, at kun et mindretal i det udvalg, der udarbejdede betænkningen, gik ind for en egentlig miljøpolitimyndighed. Jeg er også godt klar over, at mindretalsforslaget måske ikke lå så forfærdelig langt fra det, som flertallet er nået frem til, altså ikke en særlig miljøanklagemyndighed.

Nu er vi imidlertid i miljøudvalget ved at afslutte arbejdet med, om jeg så må sige en opstramning af tilsynsbestemmelserne i miljølovgivningen. Tilsvarende er vi også i gang med at afslutte arbejdet inden for den samme lovramme med hensyn til straffebestemmelser, med hensyn til spørgsmålet om konfiskation osv., altså spørgsmål, som domstolene skal tage stilling til som led i retshåndhævelsen.

Vi har nu fået dannet os en opfattelse af situationen på begge sider af efterforsknings- og påtalestadiet. Det må derfor være naturligt også at få en drøftelse af selve den situation, der foreligger, når der er sket en lovovertrædelse og denne lovovertrædelse skal påtales.

Man kunne, som justitsministeren, fastholde, at vi har en anklage- og politimyndighed, som ikke skal udspecialiseres. Jeg skal gøre opmærksom på, at der sådan set heller ikke er tale om nogen udspecialisering. Den miljøanklagemyndighed, den vicestatsadvo-

katordning, som vi har indbygget i forslaget, står i almindeligt over- og underordningsforhold til statsadvokaterne, som de er ansat under. Det er afgørende for os, at sikre, at disse mennesker får den ekspertise til rådighed til daglig, som de har brug for, og ikke på konsulentbasis, således at de kan vurdere de udtalelser, der kommer fra de kommunale og amtskommunale tilsynsmyndigheder, for i meget vidt omfang er det også et problem at vurdere disse udtalelser.

Hr. Sønderby var inde på, at der gik sådan en, jeg tror ikke, han sagde em eller os af mistanke til de kommunale tilsynsmyndigheder igennem forslaget. Det kunne man læse mellem linjerne, sagde han. I nogen grad har hr. Sønderby ret. Fru Anne Grete Holmsgård kom med et enestående godt eksempel på, at der kan være god grund til at nære en sådan mistanke undertiden: nemlig at en forurener måtte have føje til at antage, at hans ulovligheder ville blive tolereret af dem, der skal føre tilsynet med, at det ikke sker. Det er ikke det første eksempel, hr. Sønderby. De udtalelser, der kommer fra sådanne tilsynsmyndigheder, kan farves, skal man erindre sig, i den retning, der er venligst over for lovovertræderen. Det er derfor af enestående vigtighed, at politiet og anklagemyndigheden er i stand til at gennemskue den slags udtalelser og prøve på at finde ud af, hvorvidt der bevismæssigt er nogle muligheder for at gribe mere effektivt fat i synderen.

Det er også derfor, vi i beslutningsforslaget har fastlagt regler for, at der skal skabes klare retningslinjer for politiets samarbejde med disse myndigheder, men det forudsætter, at politiet også råder over den fornødne ekspertise.

Det fremgår af betænkningen, at brugen af politiet som almindelig anklagemyndighed i denne sammenhæng i hvert fald efter Amtsrådsforeningens opfattelse kan konkluderes således, at politimestrene udviser det, der hedder en noget svingende tiltalepraksis.

Vi må samtidig også konstatere, at vi på miljøbeskyttelsesområdet ingen højesteretsdomme har. Det er efter min opfattelse ikke noget tilfælde. Det betyder givetvis, at en ganske betydelig del af de domme, der foreligger, og det er godt nok ikke mange, åbenbart ikke har kunnet bære at komme videre